

ikke strider mod nogen bestemmelse, *eller* at lægge afgørende vægt på, at lovgivningen ikke udtrykkelig hjemler netop denne fortolkning. Hvis man ønsker at modvirke embedsmandsvælde, og hvis man ønsker at styrke lovgivningsmagten i forhold til forvaltningen, så er det vigtigt at have en ombudsmand, som indtager det sidste standpunkt, dvs. lader enhver fortolkningsstvivl komme klageren til gode og opfordrer til, at præciseringen foretages af lovgivningsmagten og ikke af forvaltningen.

(Dette er ikke nogen abstrakt problemstilling. Der har været adskillige af den slags tilfælde i de seneste år og vi finder, at den afgående ombudsmand har udvist en grundlæggende rigtig holdning til dem. Det er samtidig klart demonstreret, at der her er tale om en interesse modsætning mellem regering og folketing, idet regeringen sædvanligvis *ikke* har ønsket at efterkomme ombudsmandens henstilling om at præcisere lovgrundlaget, men har foretrukket den uklarhed, som giver spillerum for fortolkning og dermed større magt til forvaltningen. Da *regeringspartierne* her har plejet regeringens fremfor lovgivningsmagtens interesse, har der ikke i folketinget kunnet skabes flertal for at efterkomme ombudsmandens henstillinger, hvorved ombudsmandsinstitutionens betydning selvsagt er reduceret. Men det må ikke føre til den slutning, at så bør ombudsmanden i højere grad tage forvaltningens parti for at undgå at blive underkendt eller ignoreret. I så fald kan man lige så vel afskaffe institutionen med det samme).

En kandidat til ombudsmandsposten skal have dokumenteret sin personlige integritet. Han skal have udvist evne til at se sagerne med borgernes øjne. Han skal ikke være pot og pande med de offentlige myndigheder, som han skal kontrollere. Han skal have vist sig personlig stærk nok til ikke at lade sig påvirke af pression. Han skal have et vågent øje til selv den mindste antydning af magtfordrejning. Og det vil være en afgjort fordel, hvis han er fortrolig med det område af juraen, som er særlig relevant for opgaven.

Der er da heldigvis adskillige personer, som i vid udstrækning opfylder disse ideale krav. Det forekommer ikke desto mindre vanskeligt – ud fra disse kriterier – at få øje på en mere kvalificeret kandidat end profes-

sor i forvaltningsret ved Københavns universitet, dr. jur. Ole Krarup.

II. Venstresocialisternes kandidat.

Kort biografi.

Ole Krarup er 46 år; cand. jur. 1959, beskikket som advokat 1962, møderet for landsret; dr. jur. 1969, professor i retsvidenskab s. å. Medredaktør af *Jura for Alle* (1960). Forfatter til bl. a. *Forvaltningsret* (1967), *Øvrighedsmyndighedens Grænser* (1969) og *Elementær Forvaltningsret* (3. udg., 1975).

Juridiske kvalifikationer.

Ole Krarups centrale fagområde er netop de arbejdsområder, som er relevante for ombudsmanden, nemlig forvaltningsretten. De fleste af hans bøger handler om forvaltningsret, med hovedvægt netop på kontrollen med forvaltningens afgørelser, og hvad der herunder kan sammenfattes under begrebet retssikkerhed. Ole Krarups disputats fra 1969, »Øvrighedsmyndighedens Grænser«, har som hovedtema domstolskontrollen med forvaltningen. Ved bedømmelsen blev den betegnet som en af de bedste forvaltningsretlige disputater i dette århundrede. I sin anmeldelse af bogen i *Ugeskrift for Retsvæsen* skriver professor, dr. jur. Bent Christensen bl. a.:

»Krarups disputats er en meget betydelig bog. Som akademisk afhandling er den simpelt hen i topklasse. Men også som juridisk monografi er den god.

Bogen kan med rette betegnes som skelsættende. Den, der for fremtiden vil forsøge at fremstille domstolskontrollen med forvaltningen i dansk ret, kan ikke – som hidtil muligt – uden videre tage udgangspunktet i den traditionelle sondring mellem skøn og retsanvendelse og i den traditionelle lære om endelighedsbestemmelser og på dette grundlag fremstille modifikationerne.«

Disputatsen bygger på en analyse af det domsmateriale, som findes til belysning af grænsen mellem forvaltningens frie skøn og lovlighed og dermed til belysning af retsgrundsætninger som magtfordrejningslæren og lighedsgrundsætningerne – altså så nær man overhovedet kan komme de problemstillinger, ombudsmanden har til opgave at undersøge og behandle konkret. Bent Christen-